

Πρωταγωνιστούν με σειρά εμφάνισης:

Δημήτρης Λεμονίδης	Μάνος
Γιώργος Καναράς	Θόδωρος
Διακουμή Νίνα	Στέλλα
Κυριάκος Πατήρας	Βασίλης
Ζωή Λιβανού	κ. Φαρλάκου
Γιώργος Καϊδης	Ποιητής Φανφάρας
Αμάντα Καταρτζή	Ιουλία
Μαρία Ιατρού	Τασία
Γιώργος Μυλωθρίδης	Περικλής
Βάσω Πιστέλα	Αντιγόνη
Ταρσία Ελευθερίου	Ντίνα
Καϊδης Νίκος	Λαμπίρης
Νίκος Σαλταρής	Λελές
Έλσα Χρυσοπούλου	Κυρία

Καλή Διασκέδαση!!

Δημοτική Θεατρική Ομάδα Λιμεναρίων

Μια κωμωδία του Δημήτρη Ψαθά
ΞΥΠΝΑ ΒΑΣΙΛΗ

Πρόγραμμα Παράστασης

Πρόγραμμα

Η Δημοτική Θεατρική Ομάδα Λιμεναρίων δημιουργήθηκε το 2011 και έκτοτε παρουσιάζει κάθε χρόνο μια παραγωγή ελληνικού ρεπερτορίου.

Αποτελείται από ανθρώπους που έχουν ως κοινό γνώρισμα την αγάπη τους στο θέατρο και τον πολιτισμό εν γένει.

Με μεγάλη αυταπάρνηση πολλές φορές -μια που άλλος είναι ο βιοπορισμός τους- κλέβουν από τον πολύτιμο χρόνο τους για να μπορέσουν να ανταποκριθούν στις δύσκολες απαιτήσεις μιας θεατρικής παραγωγής.

Ασκούνται, προσπαθούν να εντρυφήσουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο στις απαιτήσεις της θεατρικής τέχνης, μα πάνω απ' όλα ενισχύουν την έννοια της συλλογικότητας σε μία εποχή κυνικής εξατομίκευσης.

Βλέπω τους παλιούς μου μαθητές, που είναι στην ομάδα τον Κυριάκο Πατήρα, τον Γιώργο Καναρά, τον Νίκο Καϊδη, τον Δημήτρη Λεμονίδη, τη Ζωή Λιβανού, αλλά και τους νεότερους, την Ταρσία Ελευθερίου, την Αμάντα Καταρτζή, την Έλσα Χρυσοπούλου τη Βάσω Πιστέλα, τον Γιώργο Καϊδη, την Μαρία Ιατρού, την Νίνα Διακουμή, την Μαρία Αραπάκη και τον Γιώργο Μυλωθρίδη.

Τους χαίρομαι και τους ευγνωμονώ. Γιατί μου αποδεικνύουν καθημερινά ότι είναι εραστές της θεατρικής τέχνης.

Λίγα λόγια για το έργο...

Η δεκαετία του 60, - όταν δηλαδή ο Ψαθάς έγραφε αυτή την κωμωδία- με βρήκε στην πρώιμη εφηβεία.

Ήταν τότε που όλα τα ρεύματα της τέχνης βρίσκονταν σε μεγάλη άνθιση στην Ευρώπη.

Εγινε μια επανάσταση στο χώρο της ποίησης, της ζωγραφικής του κινηματογράφου, αλλά κυρίως της μουσικής. Ένα φρέσκο αεράκι νεότητας φυσούσε από παντού.

Η επανάσταση της μίνι φούστας, το κίνημα των χίπις, ο ΜΑΗΣ του 68 στο Παρίσι.

Μόνο που στην πολύπαθη Ελλάδα τα νέα κατέφθαναν αργά και κακοφορμισμένα.

Τα έργα των κυβιστών ζωγράφων, η δύναμη του υπερρεαλιστικού ποιητικού λόγου (Σεφέρης, Ελύτης, Εγγονόπουλος, Σαχτούρης κλπ) γίνονταν προσφιλές θέμα παρωδίας στις ελληνικές ταινίες εποχής.

Ότι ξεφευγε από τα συντηρητικά πλαίσια έπεφτε στον Καιάδα. Δεν έφταιγε βεβαίως ο Πικάσο που δεν μπορούσαμε να κατανοήσουμε το μέγεθος μιας Γκουέρνικα, ούτε οι ποιητές που δεν καταλαβαίναμε τον υπερρεαλισμό τους.

Το δικό μας έλλειμα παιδείας έφταιγε...

Από αυτά τα πλαίσια συντήρησης δεν ξέφυγε και ο Ψαθάς. Αρκεί να αναφέρουμε πως η πολύ γνωστή και χαριτωμένη φιγούρα του ποιητή Φανφάρα, κρύβει από πίσω την απέχθεια του συγγραφέα για την ποίηση του ..Ελύτη!!!

Ο ήρωας του ο Βασιλάκης, βαθιά συντηρητικός στις απόψεις του και στην ιδεολογία του συγκρούεται με τον υπερεπαναστατικό -και γι αυτό ύποπτο- λόγο του συναδέλφου του Μάνου.

Δεν μπορείς να καταλάβεις την συμπεριφορά των ηρώων αν δεν κατανοήσεις την εποχή.

Αν είχες αριστερές αντιλήψεις, ήσουν φακελωμένος στην Ασφάλεια. Δεν υπήρχε περίπτωση να διοριστείς στο Δημόσιο. Ούτε άδεια περίπτερου δεν μπορούσες να αποκτήσεις.

Ο ντροπιαστικός θεσμός της προίκας δαμόκλειος σπάθη τόσο για το κορίτσι, όσο και για τον αδελφό που όφειλε να την προικίσει πρώτα και μετά να παντρευτεί κι αυτός.

Παρ όλα αυτά, και τις χοντροκομμένες ιδεολογικές κόντρες, τις αγαπάμε αυτές τις ταινίες, γιατί μας γυρνάνε πίσω. Σε μια εποχή ασπρόμαυρης αθωότητας.

Δέσποινα Πανταζή